

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii**(Sprawa C-88/06)**

(2006/C 108/05)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: pełnomocnicy J. Enegren i I. Kaufmann-Bühler]

Strona pozwana: Irlandia

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/655/EWG dotyczącą minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zrzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 19 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 195 z 19.07.2001, str. 46

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie T-154/03 Biofarma SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione przez Bausch & Lomb Inc. w dniu 15 lutego 2006 r.**(Sprawa C-95/06P)**

(2006/C 108/06)

*Język postępowania: angielski***Strony:**

Wnoszący odwołanie: Bausch & Lomb Inc. (reprezentowana przez: M. Silverleaf QC, R. Black, B. Gerber i E. Kohner, solicitors)

Inne strony postępowania: 1. Biofarma SA; 2. Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- utrzymanie w mocy decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 lutego 2003 r.;
- nakazanie OHIM dokonania rejestracji zgłoszonego znaku w imieniu wnoszącego odwołanie;
- obciążenie drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie żąda uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji (SPI) na następujących podstawach:

W wyroku SPI orzekł, iż istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców w odniesieniu do dwóch spornych znaków. Wnoszący odwołanie twierdzi, iż dochodząc do takiego wniosku SPI naruszył prawo lub przepisy postępowania. Poniżej streszczono zarzucane Sądowi naruszenia.

SPI popełnił błąd nie rozważając w ogóle bądź też nie rozważając w sposób właściwy kwestii czy towary objęte wnioskiem o rejestrację spornych znaków towarowych są do siebie podobne. Tym samym SPI naruszył prawo.

SPI winien był rozważyć czy towary, dla których wnosi się o rejestrację znaku są podobne do towarów w odniesieniu do których utrwalilo się użycie spornego znaku towarowego. Gdyby SPI to uczynił to doszedłby do wniosku, że towary te nie są podobne, a tym samym, że nie ma podstawy do zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b). Ewentualnie SPI powinien był orzec, że istnieje najwyżej niewielkie podobieństwo pod względem rodzaju tych towarów oraz że takie małe podobieństwo, jeśli brane pod uwagę przy całościowej ocenie istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, wymaga wykazania bardzo wysokiego stopnia podobieństwa spornych znaków towarowych oraz uzasadnienia (które nie zostało przedstawione) dlaczego właściwy krąg odbiorców mógłby oczekiwać, iż znaki te pochodzą ze źródeł powiązanych ze sobą gospodarczo.

SPI naruszył prawo przez błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) stwierdzając, że istnieje podobieństwo między spornymi znakami. Dokonał on swojej oceny nie na podstawie całkowitej oceny całościowego wrażenia, jakie wywołują te znaki towarowe na przeciętnym konsumentie, lecz na podstawie chwilowej wnikliwej analizy językowych i słownych cech charakterystycznych wyrazów tworzących te znaki towarowe.

Dokonując oceny podobieństwa SPI winien był rozważyć te znaki towarowe jako całość oraz w odniesieniu do wizualnego a zwłaszcza fonetycznego wrażenia, jakie wszystkie te sporne znaki wywołują na przeciętnym konsumentie. Ponadto SPI nie wziął pod uwagę faktu, że przedmiotowe towary są towarami co do których można się z pewnością spodziewać że właściwy krąg odbiorców dokona ich wyboru i wykorzystania w sposób bardzo ostrożny. Gdyby SPI zastosował właściwe podejście doszedłby do wniosku, iż oba te znaki są odmienne zarówno fonetycznie jak i wizualnie.

SPI nie określił właściwego kręgu odbiorców i w konsekwencji naruszył prawo. SPI naruszył prawo przez niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 orzekając, iż pacjenci tworzą właściwy krąg odbiorców. SPI powinien był orzec zgodnie z prawem, że właściwy krąg odbiorców składa się z osób wykonujących zawody związane z medycyną.

Dokonując oceny w zakresie podobieństwa SPI zadziałał rutynowo. Nie dokonał on porównania znalezionych przez niego podobieństw oraz nie rozważył czy podobieństwa te prowadzą do zaistnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd lecz przyjął on z góry takie założenie. Następnie SPI odrzucił różnice istniejące między odpowiednimi znakami i towarami jako różnice które nie eliminują tego prawdopodobieństwa. Uczynił to nie przedstawiając żadnego uzasadnienia. SPI naruszył zatem prawo przez zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) niezgodnie z jego wykładnią dokonaną przez ETS lub naruszył przepisy postępowania w szczególności art. 81 regulaminu nie przedstawiając uzasadnienia wydanego przez siebie orzeczenia.

SPI naruszył prawo nie uwzględniając stopnia uwagi przeciętnego konsumenta tych towarów oraz tego czy mogłoby to zmniejszyć zaistnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Powinien był on uwzględnić szczególnie wysoki stopień uwagi jaką wykazuje przeciętny konsument kiedy przygotowuje się i dokonuje wyboru między przedmiotowymi towarami oraz wpływ jaki to może mieć na zaistnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. W konsekwencji SPI zastosował art. 8 ust. lit. b) niezgodnie z jego wykładnią dokonaną przez SPI.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie Philippe Derouin przeciwko Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris — Région parisienne (Urssaf)

(Sprawa C-103/06)

(2006/C 108/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris.

Data wpływu: 22 lutego 2006 r.

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Philippe Derouin.

Strona pozwana: Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris — Région parisienne (Urssaf).

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono postanowieniom umowy, zgodnie z którymi, tak jak we francusko-brytyjskiej umowie podatkowej z dnia 22 maja 1968 r., dochody uzyskane w Zjednoczonym Królestwie przez pracowników zamieszkałych we Francji i ubezpieczonych w tym kraju wykluczone są z podstawy wymiaru powszechnej składki społecznej (C.S.G.) i składki na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczeń społecznych (C.R.D.S.), które pobierane są we Francji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. L 149, str. 2)